

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 19 czerwca 2023 r.

Opinia do ustawy o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie biogazowni rolniczych, a także ich funkcjonowaniu

(druk nr 991)

I. Cel i przedmiot ustawy

Celem ustawy jest:

- 1) wprowadzenie ułatwień w procesie inwestycyjnym, w toku postępowania o wydanie decyzji o warunkach zabudowy oraz postępowania w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę dotyczących biogazowni rolniczych, a także wydania warunków przyłączenia biogazowni rolniczej do sieci;
- 2) wprowadzenie ułatwień w wykorzystaniu lokalnego potencjału substratu;
- 3) wprowadzenie ułatwień w zakresie wykorzystania produktu pofermentacyjnego;
- 4) zwiększenie poziomu bezpieczeństwa energetycznego i niezależności obszarów wiejskich;
- 5) zwiększenie udziału odnawialnych źródeł energii w polskim miksie energetycznym, a przez to także obniżenie emisji szkodliwych substancji do atmosfery;
- 6) obniżenie kosztów działalności rolniczej, co będzie skutkiem niższych kosztów energii związanych z korzystaniem ze stabilnego odnawialnego źródła energii w oparciu o lokalnie dostępny substrat;
- 7) aktywizacja lokalnej przedsiębiorczości wykorzystującej energię elektryczną lub ciepłą lub biogaz z biogazowni rolniczej;
- 8) powstanie nowych miejsc pracy;
- 9) rozwój lokalny;

- 10) potencjalne zwiększenie wpływów do budżetu gminy z tytułu podatków, dzięki którym gmina będzie mogła finansować inwestycje potrzebne i przyjazne mieszkańcom.

Ustawa określa szczególne zasady oraz procedury przygotowania i realizacji biogazowni rolniczych i zasady postępowania w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę biogazowni rolniczych, mające na celu ułatwienie i przyspieszenie przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie biogazowni rolniczych, a także warunki dotyczące wykonywania działalności w tych biogazowniach.

Ustawa zmienia:

- 1) ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane;
- 2) ustawę z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych;
- 3) ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne;
- 4) ustawę z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych;
- 5) ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;
- 6) ustawę z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych;
- 7) ustawę z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu;
- 8) ustawę z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach;
- 9) ustawę z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 14, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt ustawy wpłynął do Sejmu jako przedłożenie rządowe w dniu 8 maja 2023 r. (druk sejmowy nr 3196).

W dniu 9 maja 2023 r. projekt ustawy został skierowany do pierwszego czytania do Komisji do Spraw Energii i Aktywów Państwowych oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Komisja do Spraw Energii i Aktywów Państwowych oraz Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi, po rozpatrzeniu projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 23 maja 2023 r., wniosły o jego uchwalenie przez Sejm w brzmieniu zaproponowanym w sprawozdaniu (druk sejmowy nr 3263).

Drugie czytanie projektu ustawy odbyło się na 76. posiedzeniu Sejmu w dniu 24 maja 2023 r. Projekt ustawy został ponownie skierowany do Komisji do Spraw Energii i Aktywów Państwowych oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi celem rozpatrzenia zgłoszonych do niego poprawek.

Komisja do Spraw Energii i Aktywów Państwowych oraz Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi, po rozpatrzeniu poprawek zgłoszonych do projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 25 maja 2023 r., wniosły o jego uchwalenie przez Sejm w brzmieniu zaproponowanym w sprawozdaniu (druk sejmowy nr 3263–A).

Sejm uchwalił ustawę na 76. posiedzeniu w dniu 26 maja 2023 r. Za przyjęciem ustawy głosowało 449 posłów, przy braku głosów przeciw i wstrzymujących się.

III. Uwagi ogólne, konstytucyjne, systemowe

1. Procedowana ustawa zawiera szereg przepisów posługujących się określeniem „**podmiot uprawniony**” (np.: art. 4 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, art. 5 ust. 1 pkt 2, art. 6 ust. 1 i 3, art. 7 ust. 1 i 2). Określenie to nie jest przedmiotem ani definicji, ani skrótu utworzonego na potrzeby procedowanej ustawy zgodnie z wymogami § 154 Zasad techniki prawodawczej. Na gruncie proponowanych przepisów nie jest więc jasne, co należy rozumieć przez „podmiot uprawniony” objęty zakresem ich regulacji. W związku z tym, zgodnie z zasadą określoności przepisów prawa i zasadą poprawnej legislacji, określenie to wymaga doprecyzowania albo przez dodanie w ustawie jego definicji, albo przez utworzenie jego skrótu (np. analogicznie do rozwiązania przyjętego w proponowanym art. 2 ust. 1 pkt 13 lit. c ustawy o nawozach i nawożeniu), albo przez wskazanie pełnej nazwy podmiotów, których ono dotyczy w poszczególnych przepisach procedowanej ustawy. Analiza przepisów procedowanej ustawy wskazuje, że w rozpatrywanym przypadku może chodzić o podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 3 ust. 1, albo o podmiot uprawniony, o którym mowa w art. 3 ust. 2. Jeżeli tak, to mając na uwadze dyrektywę § 10 Zasad techniki prawodawczej (**do oznaczania jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami**) w procedowanej ustawie proponuje się wprowadzić definicję określenia „podmiot uprawniony” zgodnie z rekomendowaną poniżej poprawką. W przeciwnym razie propozycja poprawki w omawianym zakresie będzie możliwa po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela Rządu.

Propozycja poprawki:

w art. 2 w pkt 3 na końcu kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) podmiot uprawniony – podmiot uprawniony do przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie biogazowni rolniczych albo podmiot uprawniony do wykonywania działalności w biogazowniach rolniczych, zgodnie z przepisami niniejszej ustawy.”.

2. Wątpliwości budzi relacja przepisów art. 4 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy. Przepis art. 4 ust. 1 pkt 1 określa, że procedowaną ustawę stosuje się do biogazowni rolniczej zlokalizowanej na nieruchomości, do której tytuł prawny posiada podmiot uprawniony **prowadzący gospodarstwo rolne lub wykonujący działalność określoną w art. 3 ust. 1 pkt 4 lub 5**, z których będzie pochodzić co najmniej część substratów wykorzystywanych w tej biogazowni. Przepis art. 3 ust. 1 pkt 1 stanowi natomiast, że podmiotem uprawnionym do przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie biogazowni rolniczych jest podmiot, który w ramach działalności rolniczej **prowadzi gospodarstwo rolne lub dział specjalny produkcji rolnej**. Jak z powyższego wynika art. 4 ust. 1 pkt 1 nie przewiduje stosowania ustawy do biogazowni rolniczej zlokalizowanej na nieruchomości, do której tytuł prawny posiada podmiot uprawniony **prowadzący dział specjalny produkcji rolnej, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1**. **W związku z tym wyjaśnienia wymaga, czy faktycznie taka jest intencja projektodawcy. Ewentualna propozycja poprawki będzie możliwa po udzieleniu przedmiotowych wyjaśnień.**
3. Wątpliwości budzi przepis art. 4 ust. 2 ustawy stanowiący, że warunki określone w art. 4 ust. 1 pkt 2 procedowanej ustawy uznaje się za spełnione, jeżeli moc i wydajność biogazowni rolniczych zlokalizowanych na obszarze danej gminy, do których tytuł prawny posiada ten sam podmiot uprawniony lub podmioty uprawnione powiązane kapitałowo, lub osoby bliskie w rozumieniu art. 2 pkt 6 ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego podmiotu uprawnionego, nie przekracza parametrów określonych w ust. 1 pkt 2. **Po pierwsze** – z brzmienia tego przepisu nie wynika, czy dotyczy on mocy i wydajności łącznie wszystkich biogazowni rolniczych, do których tytuł prawny posiadają wskazane w nim podmioty, czy mocy i wydajności każdej z tych biogazowni z osobna. Wydaje się, że z uwagi na przepis art. 4 ust. 1 powinien on dotyczyć mocy i wydajności łącznie

wszystkich takich biogazowni rolniczych. Jeżeli tak, to powinno to jednoznacznie wynikać z analizowanego przepisu.

Po drugie – analizowany przepis, w zakresie, w jakim przewiduje, że warunki określone w art. 4 ust. 1 pkt 2 (a więc określone dla biogazowni rolniczej maksymalne parametry mocy i wydajności) uznaje się za spełnione, **jeżeli dotyczy to m.in. biogazowni rolniczych osoby bliskiej podmiotu uprawnionego** jest niezrozumiały i budzi zastrzeżenia co do zgodności z pozostałymi przepisami procedowanej ustawy. Przepisy te obejmują bowiem zakresem swojej regulacji wyłącznie biogazownie rolnicze tzw. podmiotu uprawnionego, **a więc podmiotu, który posiada tytuł prawny zarówno do biogazowni rolniczej, jak i do nieruchomości, na której się ona znajduje.** Jednoznacznie wynika to z:

- 1) art. 3 ust. 2 procedowanej ustawy – stanowiącego, że podmiotem uprawnionym do wykonywania działalności w biogazowni rolniczej jest „**prowadzący instalację**” w rozumieniu art. 3 pkt 31 ustawy – Prawo ochrony środowiska, **a więc podmiot uprawniony do władania, użytkowania instalacją na podstawie określonego tytułu prawnego;**
- 2) art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, czy art. 4 ust. 1 pkt 1 – stanowiących, że **przepisy procedowanej ustawy stosuje się do biogazowni rolniczej zlokalizowanej na nieruchomości, do której tytuł prawny posiada podmiot uprawniony.**

Reasumując, zgodnie z merytorycznymi rozstrzygnięciami przepisów procedowanej ustawy będą one mogły być stosowane do biogazowni rolniczej osoby bliskiej podmiotu uprawnionego pod warunkiem, że osoba bliska będzie jednocześnie podmiotem uprawnionym, tj. oprócz spełnienia warunków określonych w art. 3 procedowanej ustawy będzie posiadać tytuł prawny zarówno do biogazowni rolniczej, jak i do nieruchomości, na której się ona znajduje. Ewentualna propozycja poprawki w omawianym zakresie będzie możliwa po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela Rządu

4. Przepis art. 7 ust. 2 ustawy stanowi, że określone w nim czynności prawne związane z rozporządzaniem prawami majątkowymi podmiotu uprawnionego, m.in. przeniesienie własności całości albo części nieruchomości, na której jest zlokalizowana biogazownia rolnicza albo części albo całości biogazowni rolniczej na inny podmiot niż podmiot uprawniony, są z mocy prawa nieważne, jeżeli były dokonane w okresie 5 lat, o którym

mowa w ust. 1 tego artykułu. **Należy więc zaznaczyć, że wprowadzone ograniczenie w rozporządzaniu przez podmiot uprawniony swoją własnością w tym okresie może być uznane za niezgodne z art. 31 ust. 3 i art. 64 ust. 3 Konstytucji. Zgodnie bowiem z:**

- 1) **art. 31 ust. 3 Konstytucji – ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób, przy czym ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i prawa;**
- 2) **art. 64 ust. 3 Konstytucji – własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie naruszy to istoty prawa własności.**

Nie ulega wątpliwości, że omawiane ograniczenie może naruszać istotę prawa własności, którym zgodnie z art. 140 ustawy – Kodeks cywilny jest uprawnienie do posiadania, korzystania oraz **rozporządzania rzeczami**. W szczególności sytuacja taka nastąpi w przypadku gdy właściciel takiej biogazowni albo nieruchomości, na której jest ona zlokalizowana z różnych powodów będzie chciał, czy też będzie zmuszony w takim okresie do ich sprzedania, ale jedynym podmiotem albo podmiotami, które będą chciały pozyskać od niego te składniki majątku będą podmioty inne niż tzw. podmioty uprawnione.

5. Liczne wątpliwości budzi przepis art. 7 ust. 3 pkt 2 ustawy stanowiący, że w przypadku, gdy podmiot wykonujący działalność w biogazowni rolniczej spełniającej warunki określone w art. 4 ust. 1 przestał spełniać warunki określone w art. 3 ust. 1, Dyrektor Generalny Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa, zwany dalej „Dyrektorem KOWR”, wyznacza mu termin nie dłuższy niż 12 miesięcy od dnia, w którym przestał spełniać te warunki, na powierzenie wykonywania działalności w biogazowni rolniczej innemu podmiotowi uprawnionemu.

Po pierwsze – analizowany przepis nie określa, na jakich zasadach Dyrektor KOWR wyznacza termin na powierzenie wykonywania działalności w biogazowni rolniczej innemu podmiotowi będącemu podmiotem uprawnionym, o którym mowa w art. 3 ust. 1 procedowanej ustawy, w szczególności:

- a) czy następuje to w drodze decyzji administracyjnej, a tym samym, czy od takiego wyznaczenia terminu podmiotowi, który przestał spełniać warunki określone w art. 3 ust. 1 przysługuje odwołanie,
- b) czym Dyrektor KOWR kieruje się (jakimi wytycznymi, przesłankami) wyznaczając taki termin.

Analizowany przepis nie określa również, w jakim terminie Dyrektor KOWR jest obowiązany wyznaczyć termin na powierzenie wykonywania działalności w biogazowni rolniczej innemu podmiotowi, licząc od dnia, w którym otrzymał od podmiotu wykonującego działalność w biogazowni rolniczej informację o zaprzestaniu spełniania warunków, o których mowa w art. 3 ust. 1.

Po drugie – powstaje pytanie, co dzieje się z biogazownią rolniczą podmiotu, który przestał spełniać warunki określone w art. 3 ust. 1, w okresie od dnia zaprzestania spełniania tych warunków do dnia powierzenia wykonywania działalności w biogazowni rolniczej innemu podmiotowi, a więc zgodnie z proponowanymi przepisami nawet przez okres 2 lata od dnia zaprzestania spełniania tych warunków.

Po trzecie – nie jest jasne, co należy rozumieć przez „**powierzenie**” **wykonywania działalności w biogazowni rolniczej innemu podmiotowi**. Na czym ma polegać to „powierzenie”.

- 6. Proponowany w art. 11 pkt 2 ustawy przepis art. 7 ust. 8g⁸ ustawy – Prawo energetyczne stanowi, że podmiot ubiegający się o przyłączenie biogazowni rolniczej, składając wniosek o określenie warunków przyłączenia, informuje przedsiębiorstwo energetyczne **zajmujące się dystrybucją energii elektrycznej** o spełnieniu przez przyłączoną biogazownię rolniczą warunków określonych w art. 4 ust. 1 procedowanej ustawy. Zgodnie z art. 7 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci składa wniosek o określenie warunków przyłączenia do sieci w przedsiębiorstwie energetycznym, w którym ubiega się o przyłączenie. Zgodnie z proponowaną procedowaną ustawą przepisem art. 7 ust. 8g pkt 6 ustawy – Prawo energetyczne, w przypadku biogazowni rolniczej, jest to przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się **przesyłaniem lub dystrybucją** energii elektrycznej. Wyjaśnienia wymaga więc, czy pominięcie w art. 7 ust. 8g⁸ **przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się przesyłaniem energii elektrycznej** jest zabiegiem celowym. Wydaje się bowiem, że skoro wniosek o określenie warunków przyłączenia takiej biogazowni

zostanie złożony do przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się przesyłaniem energii, to na zasadzie analogii również i to przedsiębiorstwo powinno otrzymać taką informację. Jeżeli więc analizowany przepis powinien uwzględniać przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem energii elektrycznej, to rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 11 w pkt 2, w ust. 8g⁸ wyraz „dystrybucją” zastępuje się wyrazami „przesyłaniem lub dystrybucją”.

7. Wątpliwości budzi proponowany w art. 15 pkt 4 ustawy przepis art. 3 ust. 4a pkt 6 ustawy o nawozach i nawożeniu. Określa on obowiązek informowania przez wskazany w nim podmiot wojewódzkiego inspektora ochrony roślin, że **produkt pofermentacyjny zawiera w swoim składzie produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego lub produkty uboczne**. Ponieważ **produkt uboczny pochodzenia zwierzęcego** jest, jak się wydaje, **produktem ubocznym**, a **wcześniejsza treść analizowanego przepisu odnosi się do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych**, z których produkt pofermentacyjny został wytworzony, nasuwa się wątpliwość, czy w analizowanym przepisie nie doszło do błędu i zamiast do „produktów ubocznych” nie powinien się on odnosić w swojej drugiej części do „produktów pochodnych”. Jeżeli tak, to rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki. W przeciwnym razie ewentualna propozycja poprawki w omawianym zakresie będzie możliwa po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela Rządu.

Propozycja poprawki:

w art. 15 w pkt 4 w lit. c, w ust. 4a w pkt 6 wyrazy „lub produkty uboczne” zastępuje się wyrazami „lub produkty pochodne”.

8. Zastrzeżenia budzi proponowany w art. 15 pkt 16 lit. c ustawy przepis art. 30 ust. 4 ustawy o nawozach i nawożeniu, który stanowi, że organy Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz jej upoważnieni pracownicy mogą dokonywać kontroli w zakresie, o którym mowa w ust. 2 tego artykułu, **również podmiotów, które nie wprowadzają do obrotu wskazanych w nim produktów**. Przepis ten nie określa bowiem, jakie to podmioty, które nie wprowadzają do obrotu takich produktów, są objęte przedmiotową kontrolą. Nie określa też związku tych podmiotów z produktami objętymi

przedmiotową kontrolą, np. czy są to podmioty stosujące te produkty na własne potrzeby, czy może przechowujące je. Przykładowo proponowany art. 32 ust. 2 ustawy o nawozach i nawożeniu określa, że objęta jego zakresem regulacji kontrola dotyczy podmiotów stosujących i przechowujących nawozy, środki wspomagające uprawę roślin, produktów nawozowych UE i produktów pofermentacyjnych.

Ponadto powstaje pytanie, jak ma być ustalana właściwość miejscowa podmiotów dokonujących takiej kontroli oraz czym kontrola ta ma się kończyć w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości. Przykładowo należy zaznaczyć, że w przypadku kontroli podmiotów wprowadzających do obrotu takie produkty, zgodnie z przepisami art. 31 kontrolę prowadzi wojewódzki inspektor ochrony roślin i nasiennictwa właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę takiego podmiotu, albo właściwy dla województwa mazowieckiego i w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości wydaje stosowną decyzję administracyjną.

Reasumując, ewentualna propozycja poprawki w omawianym zakresie będzie możliwa po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela Rządu.

9. Przepis art. 20 ust. 1 ustawy przewiduje, że inwestor występuje z wnioskiem o ustalenie lokalizacji biogazowni rolniczej do właściwej **miejscowo** rady gminy, która podejmuje w tym zakresie uchwałę o ustaleniu lokalizacji ogłaszaną w wojewódzkim dzienniku urzędowym. Jak należy rozumieć, stosowany jest tutaj tryb Kodeksu postępowania administracyjnego. W związku z tym należy przyjąć, że właściwość miejscowa rady gminy będzie w takim przypadku ustalana na zasadach określonych w art. 20 tego kodeksu, a w takim przypadku w analizowanym przepisie należy albo określić właściwość miejscową rady gminy (jeżeli jest ona inna niż określona w Kodeksie postępowania administracyjnego), albo zrezygnować z odnoszenia się do niej (jeżeli jest ona tożsama z tą określoną w Kodeksie postępowania administracyjnego). Wskazać należy, że analizowany przepis nie wskazuje, aby wniosek był składany do rady gminy właściwej rzeczowo. Pamiętać też należy, że zgodnie z art. 19 Kodeksu postępowania administracyjnego – organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości zarówno rzeczowej, jak i miejscowej.

Propozycja poprawki:

w art. 20 w ust. 1 skreśla się wyraz „miejscowo”.

10. Przepis art. 20 ust. 11 ustawy stanowiący, że uwagi do wniosku o ustalenie lokalizacji biogazowni rolniczej wnosi się w terminie 21 dni od dnia zamieszczenia wniosku na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej gminy **zawiera lukę**. Nie określa bowiem, w jakim terminie uwagi te wnosi się w przypadku, gdy gmina nie posiada strony podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej. Wskazać należy że zgodnie z przepisem art. 20 ust. 10 procedowanej ustawy przedmiotowy wniosek jest zamieszczany na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji publicznej gminy, **a jeżeli gmina nie ma takiej strony, to na stronie internetowej gminy**. W związku z powyższym w analizowanym przepisie należy uwzględnić przypadek, gdy omawiany wniosek został zamieszczony na stronie internetowej gminy – jednolicie z pozostałymi przepisami omawianego art. 20 (ust. 10, 12 i 14).

Propozycja poprawki:

w art. 20 w ust. 11 po wyrazie „gminy” dodaje się wyrazy „, a jeżeli gmina nie ma strony podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej na stronie internetowej gminy”.

11. Przepis art. 21 ust. 3 ustawy nakłada na gminę obowiązek **informowania inwestora** o wygaśnięciu uchwały o ustaleniu lokalizacji biogazowni rolniczej. Nie określa natomiast, w jakim terminie obowiązek ten ma być wykonany. Mając więc na uwadze, że określony w nim obowiązek obciąża organ władzy publicznej i wiąże się z nim uprawnienie podmiotu prywatnego (inwestora), który zgodnie z zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, ma prawo oczekiwać od racjonalnego ustawodawcy rozstrzygnięcia, w jakim terminie obowiązek ten ma być przez organ władzy publicznej wykonany – analizowany przepis proponuje się uzupełnić o wskazanie takiego terminu, analogicznie, jak ma to miejsce np. w przypadku art. 20 ust. 18 ustawy.

Propozycja poprawki:

w art. 21 w ust. 3 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Gmina informuje inwestora o wygaśnięciu uchwały nie później niż w terminie 7 dni od dnia jej wygaśnięcia.”.

12. Przepis art. 22 ust. 1 ustawy stanowi, że uchwała o ustaleniu lokalizacji biogazowni rolniczej wiąże organ wydający pozwolenie na budowę. Nie jest więc jasne, czy intencją projektodawcy było, aby analizowany przepis dotyczył decyzji o pozwolenie na budowę

biogazowni rolniczej, której dotyczy uchwała o ustaleniu lokalizacji biogazowni rolniczej, czy wszystkich decyzji o pozwoleniu na budowę dotyczących terenu, którego dotyczy uchwała rady gminy. Jeżeli chodzi o pierwszy z tych przypadków, to rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki, wzorowanej na przepisie art. 21 ust. 3 procedowanej ustawy. Ponadto, przepis art. 22 ust. 1 ustawy powinien się odnosić zamiast do „pozwolenia na budowę” do „**decyzji o pozwoleniu na budowę**”, tak jak ma to miejsce w przypadku ust. 4 w tym artykule, natomiast ust. 6 zamiast do „wniosku o pozwolenie na budowę” do „**wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę**”. **Analogiczna uwaga dotyczy odpowiednio art. 22 ust. 4 i 6 procedowanej ustawy.**

Propozycja poprawki:

w art. 22:

- a) w ust. 1 wyrazy „pozwolenie na budowę” zastępuje się wyrazami „decyzję o pozwoleniu na budowę biogazowni rolniczej, której ta uchwała dotyczy”,
- b) w ust. 4 po wyrazach „o pozwoleniu na budowę” dodaje się wyrazy „biogazowni rolniczej”,
- c) w ust. 6 wyrazy „wniosku o pozwolenie” zastępuje się wyrazami „wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu”

albo – wariant II

w art. 22:

- a) w ust. 1 wyrazy „pozwolenie na budowę” zastępuje się wyrazami „decyzję o pozwoleniu na budowę”,
- b) w ust. 4 po wyrazach „o pozwoleniu na budowę” dodaje się wyrazy „biogazowni rolniczej”,
- c) w ust. 6 wyrazy „wniosku o pozwolenie” zastępuje się wyrazami „wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu”.

13. Wątpliwości budzi przepis art. 22 ust. 4 ustawy stanowiący, że w przypadku, gdy na podstawie uchwały o ustaleniu lokalizacji zostanie wydana decyzja o pozwoleniu na budowę pozostałe uchwały o ustaleniu lokalizacji wydane w odniesieniu do tego samego terenu wygasają. Powstaje bowiem pytanie o postępowanie w przypadku, gdy na podstawie analizowanego przepisu z dniem wydania decyzji o pozwoleniu na budowę wygaśnie uchwała o ustalenie lokalizacji innej biogazowni rolniczej,

a następnie decyzja taka zostanie zaskarżona albo uchylona zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Na podstawie proponowanego przepisu może bowiem dojść do sytuacji, w której dla danego obszaru gmina podejmie kilka uchwał o ustaleniu lokalizacji dla różnych biogazowni rolniczych. Następnie inwestorzy wystąpią o wydanie decyzji o pozwolenie na budowę. Postępowania w tej sprawie będą się toczyć jednocześnie, ale na skutek wydania pierwszej, nieostatecznej, decyzji o pozwolenie na budowę dla jednego z tych inwestorów nie będzie już można wydać decyzji dla pozostałych inwestorów, ponieważ z mocy prawa wygasną dotyczące ich uchwały o ustaleniu lokalizacji ich biogazowni rolniczych. W takiej sytuacji postępowanie w sprawie wydania dla nich takiej decyzji stanie się bezprzedmiotowe i zostanie umorzone na podstawie art. 105 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Analizowany przepis może więc budzić wątpliwości na gruncie wywodzonej z zasady demokratycznego państwa prawa (art. 2 Konstytucji) zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Ponadto wątpliwości budzi, dlaczego w przypadku, gdy uchwała o ustaleniu lokalizacji biogazowni rolniczej wygasa, inwestor, którego ona dotyczy, nie jest o tym informowany tak, jak ma to miejsce w przypadku wygaśnięcia tej uchwały w sytuacji określonej w art. 21 ust. 3 procedowanej ustawy.

Reasumując, ewentualna propozycja poprawki w omawianym zakresie będzie możliwa po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela Rządu.

14. Przepis art. 22 ust. 5 ustawy stanowi, że ilekroć w przepisach ustawy – Prawo budowlane oraz ustawy – Prawo energetyczne jest mowa o decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, rozumie się przez to także uchwałę o ustaleniu lokalizacji biogazowni rolniczej. Wątpliwości budzi więc, czy analizowany przepis zawiera wyczerpującą regulację, jeżeli chodzi o wyszczególnione w nim ustawy, odnoszące się do decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. W szczególności dotyczy to zmienianej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (art. 13 procedowanej ustawy). Przykładowo, zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 1 tej ustawy – **każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo decyzji**

o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich. W związku z tym jeżeli analizowany przepis powinien uwzględniać ustawę o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, to rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki. Jeżeli powinien uwzględniać również inne ustawy, to ewentualna propozycja poprawki w omawianym zakresie będzie możliwa po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela Rządu.

Propozycja poprawek:

w art. 22 w ust. 5 wyrazy „oraz ustawy” zastępuje się wyrazami „, ustawy” oraz po wyrazie „energetyczne” dodaje się wyrazy „oraz ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”.

IV. Uwagi szczególne

1. W art. 3 w ust. 1 w pkt 1 ustawy określającym podmioty uprawnione do przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie biogazowni rolniczych użyto niewłaściwego spójnika „lub”, zamieszczonego między jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, a osobą prawną. Użycie w tym zakresie spójnika alternatyw łącznej „lub” oznacza, że podmiot uprawniony do przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie biogazowni rolniczych może być jednocześnie osobą fizyczną, jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną oraz osobą prawną. W związku z tym przedmiotowy spójnik należy zastąpić spójnikiem alternatyw rozłącznej „albo”, zgodnie z rekomendowaną poniżej poprawką.

Analogiczna uwaga dotyczy spójnika „lub” użytego w art. 20 ust. 4 zdanie pierwsze, ust. 6 pkt 1 oraz ust. 11 procedowanej ustawy, który przewiduje, że wniosek o ustalenie lokalizacji biogazowni rolniczej zawiera mapę zasadniczą lub, w przypadku jej braku, mapę ewidencyjną. Użyty w omawianym przepisie spójnik alternatywy łącznej „lub” sugeruje, że wniosek ten może zawierać zarówno mapę zasadniczą, jak i mapę ewidencyjną, mimo, że mapa ewidencyjna jest dołączana tylko w przypadku braku mapy zasadniczej.

Propozycja poprawek:

w art. 3 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „lub osobą prawną” zastępuje się wyrazami „albo osobą prawną”;

użyty w art. 20 w ust. 4 w zdaniu pierwszym, dwukrotnie w ust. 6 w pkt 1 we wprowadzeniu

do wyliczenia oraz w ust. 11 wyraz „lub” zastępuje się wyrazem „albo”.

2. W art. 3 w ust. 2 ustawy wyrazy „przepisami ustawy” należy zastąpić wyrazami „przepisami **niniejszej** ustawy” konsekwentnie i jednolicie z rozwiązaniem przyjętym w poprzedzającym analizowany przepis ust. 1.

Propozycja poprawki:

w art. 3 w ust. 2 wyrazy „przepisami ustawy” zastępuje się wyrazami „przepisami niniejszej ustawy”.

3. Zastrzeżenia budzi przepis art. 8 ust. 3 ustawy stanowiący, że do wskazanych w nim kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy art. 175 i art. 176 ustawy o odnawialnych źródłach energii. Przepisy art. 175 i art. 176 stanowią:

„Art. 175. 1. Kary pieniężne, o których mowa w art. 168 oraz w art. 172, uiszczą się na rachunek bankowy wskazany w decyzji o wymierzeniu kary w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja Prezesa URE albo decyzja Dyrektora Generalnego KOWR o wymierzeniu kary pieniężnej stała się prawomocna.

2. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w art. 168 oraz w art. 172, stanowią dochód budżetu państwa i są wnoszone na rachunek właściwego urzędu skarbowego.

Art. 176. Kary pieniężne, o których mowa w art. 168 oraz w art. 172, podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”.

Analizowany przepis w zakresie, w jaki odsyła do art. 176 ustawy o odnawialnych źródłach energii narusza zasady przyzwoitej legislacji. **Po pierwsze**, analizowany przepis podobnie jak **art. 176**, ma charakter informacyjny. Nie tworzy żadnej nowej normy prawnej, ponieważ to, że wymierzone przez Dyrektora Generalnego KOWR, w drodze decyzji administracyjnej, kary pieniężne podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji wynika jednoznacznie z art. 2 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, stanowiącego, że egzekucji administracyjnej podlegają grzywny i kary pieniężne wymierzane przez organy administracji publicznej. W proponowanym przepisie karę pieniężną wymierza organ administracji publicznej, którym zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego (art. 5 § 2 pkt 3, czy art. 189b) jest Dyrektor Generalny KOWR. **Zgodnie natomiast**

z § 11 Zasad techniki prawodawczej w ustawie nie zamieszcza się wypowiedzi, które nie służą wyrażaniu norm prawnych. Po drugie, analizowany przepis posługuje się tzw. odesłaniem kaskadowym zakazanym dyrektywą § 157 Zasad techniki prawodawczej, stanowiącą, że nie odsyła się do przepisów, które już zawierają odesłania. Zaznaczyć należy, że art. 176 odsyła do ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Reasumując, przepis ten należy usunąć. Jako przykład analogicznych, poprawnych przepisów, dotyczących poruszonej wyżej kwestii wskazać można przepisy art. 17 ustawy z dnia 9 maja 2023 r. o Funduszu Ochrony Rolnictwa, procedowanej na ostatnim (62) posiedzeniu Senatu. Ponadto **proponuje się zrezygnować w nim z odwoływania się do odpowiedniego stosowania art. 175 ustawy o odnawialnych źródłach energii**, określając w procedowanej ustawie, zgodnie z przyjętą praktyką legislacyjną, przepisy, **które wprost** rozstrzygają o postępowaniu z karami pieniężnymi uiszczanymi na jej podstawie.

Propozycja poprawki:

w art. 8:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, uiszcza się na rachunek bankowy wskazany w wymierzającej ją decyzji administracyjnej Dyrektora Generalnego KOWR, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się prawomocna.”,

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa i są wnoszone na rachunek właściwego urzędu skarbowego.”.

4. Proponowane w art. 13 pkt 2 ustawy przepisy art. 64aa ust. 2 i 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym odwołują się do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Należy więc zaznaczyć, że do pełnego tytułu tej ustawy odwołuje się tylko jeden przepis zmienianej ustawy – art. 24. Pozostałe przepisy odwołują się już do jej skróconej wersji „Kodeksu postępowania administracyjnego” (art. 52 ust. 4, art. 53 ust. 2, 2a, 5, 7 i 8, art. 64a ust. 4 i 5, art. 65 ust. 3). Mając więc na uwadze zapewnienie jednolitości przepisów zmienianej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w tym to, że bezpośrednio poprzedzające i występujące przepisy art. 64a ust. 4 i 5 oraz art. 65

ust. 3 odwołując się do „Kodeksu postępowania administracyjnego”, w analizowanych przepisach proponuje się odwoływać do „Kodeksu postępowania administracyjnego”, ewentualnie wprowadzić skrót tego kodeksu w art. 24 ust. 1.

Propozycja poprawki:

w art. 13:

a) przed pkt 1 dodaje się pkt ... w brzmieniu:

„...) w art. 24 w ust. 1 w zdaniu drugim przed wyrazami „przy czym” dodaje się wyrazy „zwanej dalej „Kodeksem postępowania administracyjnego”,”,

b) w pkt 2, w art. 64aa w ust. 2 i 3 wyrazy „ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks” zastępuje się wyrazem „Kodeksu”,

albo – wariant II

w art. 13 w pkt 2, w art. 64aa w ust. 2 i 3 wyrazy „ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks” zastępuje się wyrazem „Kodeksu”.

5. W art. 15 w pkt 4 w lit. a ustawy w proponowanym przepisie art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy o nawozach i nawożeniu proponuje się dokonać korekty redakcyjnej polegającej na przeniesieniu rozpoczynającego lit. a i b wyrazu „o” do wprowadzenia do wyliczenia – zgodnie z utrwaloną w tym zakresie praktyką legislacyjną, odzwierciedloną m.in. w pozostałych przepisach zmienianej ustawy (np. art. 2 ust. 1 pkt 10b).

Propozycja poprawki:

w art. 15 w pkt 4 w lit. a w tiret trzecim w drugim tiret podwójnym, w pkt 4:

a) we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazie „pofermentacyjne” dodaje się wyraz „o”,

b) w lit. a wyrazy „o zadeklarowanych” zastępuje się wyrazem „zadeklarowanych”,

c) w lit. b wyrazy „o dopuszczalnych” zastępuje się wyrazem „dopuszczalnych”.

6. W art. 15 w pkt 4 lit. c ustawy w proponowanych przepisach art. 3 ust. 4a pkt 6 i ust. 4b ustawy o nawozach i nawożeniu występują błędy redakcyjne. Przepis art. 3 ust. 4a pkt 6 zamiast na „produkty uboczne pochodzenie zwierzęcego” powinien wskazywać na „produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego”, natomiast art. 3 ust. 4b zamiast na „Informacje, o którym mowa” na „Informacje, o których mowa”.

Propozycja poprawki:

w art. 15 w pkt 4 w lit. c:

a) w ust. 4a w pkt 6 wyraz „pochodzenie” zastępuje się wyrazem „pochodzenia”,

b) w ust. 4b wyrazy „Informacje, o którym mowa” zastępuje się wyrazami „Informacje, o których mowa”.

7. Proponowany w art. 15 pkt 5 ustawy przepis art. 9a ust. 2 pkt 4 lit. b ustawy o nawozach i nawożeniu odnosi się do „**azotu całkowitego (N)**”, „**fosforu (P)**”, „**pięciotlenku fosforu (P2O5)**” oraz „**tlenku potasu (K2O)**”. Należy więc zaznaczyć, że zmieniana ustawa zawiera przepisy, które odwołują się do „azotu całkowitego” (art. 3 ust. 8) oraz do „azotu” (np. art. 22a ust. 2 pkt 1, art. 24 ust. 3, art. 27 pkt 6, art. 28 ust. 1 pkt 6), ale żaden z nich nie używa na ich oznaczenie symbolu „N”. W związku z tym, mając na uwadze konieczność zachowania jednolitości przepisów procedowanej ustawy oraz wymóg § 10 Zasad techniki prawodawczej, zgodnie z którym do oznaczania jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, w proponowanym przepisie należy zrezygnować z posługiwania się symbolem „N”. **Analogiczna uwaga dotyczy fosforu. Ponadto**, w analizowanym przepisie użyto błędnych wzorów ww. związków chemicznych. Prawidłowe to odpowiednio „**P₂O₅**” „**K₂O**”. W związku z powyższym rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 15 w pkt 5, w art. 9a w ust. 2 w pkt 4 w lit. b:

- a) w tiret pierwszym skreśla się wyrazy „(N)”,
- b) w tiret drugim skreśla się wyrazy „(P)” oraz wyrazy „(P2O5)” zastępuje się wyrazami „(P₂O₅)”,
- c) w tiret trzecim skreśla się wyrazy „(K)” oraz wyrazy „(K2O)” zastępuje się wyrazami „(K₂O)”.

8. W proponowanym w art. 15 pkt 16 lit. c ustawy przepisie art. 30 ust. 3 pkt 2 lit. b ustawy o nawozach i nawożeniu należy skreślić odnoszące się do nawozów, środków wspomagających uprawę roślin i produktów pofermentacyjnych wyrazy „w rozumieniu ustawy”. Należy zaznaczyć, że zamieszczanie w analizowanym przepisie takiego zastrzeżenia jest:

- 1) bezprzedmiotowe – ponieważ to, że wskazane w nim określenia „nawozy”, „środki wspomagające uprawę roślin” i „produkty pofermentacyjne” należy rozumieć wyłącznie zgodnie z określoną dla nich w zmienianej ustawie definicją legalną (odpowiednio w art. 2 ust. 1 pkt 1, 10 i 10b) jest rzeczą oczywistą – zgodnie

z § 147 Zasad techniki prawodawczej, jeżeli w ustawie ustalono znaczenie danego określenia w drodze definicji, w jej obrębie nie wolno posługiwać się tym określeniem w innym znaczeniu, oczywiście jeżeli w innych przepisach tego aktu nie odstąpiono od tak określonego znaczenia tego określenia;

- 2) błędne – ponieważ narusza się w ten sposób wymogi poprawnej legislacji określone w § 5, § 10 i § 11 Zasad techniki prawodawczej, tj. odpowiednio zasadę skrótości tekstu prawnego, oznaczania w ustawie jednakowych pojęć jednakowymi określeniami i niezamieszczania w ustawie wypowiedzi, które nie służą wyrażaniu norm prawnych;
- 3) niejednolite z analogicznymi przepisami zmienianej ustawy – np. z art. 30 ust. 2 pkt 4.

Analogiczna uwaga dotyczy proponowanego art. 30 ust. 3 pkt 3 lit. b i ust. 4 pkt 2 oraz art. 31 ust. 1 zmienianej ustawy o nawozach i nawożeniu.

Mając powyższe na uwadze rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 15:

- a) w pkt 16 w lit. c, w ust. 3 w pkt 2 w lit. b i w pkt 3 w lit. b oraz w ust. 4 w pkt 2,
- b) w pkt 17, w art. 31 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia
– skreśla się wyrazy „w rozumieniu ustawy”.

9. W proponowanym w art. 15 pkt 16 lit. c ustawy przepisie art. 30 ust. 4 ustawy o nawozach i nawożeniu we wprowadzeniu do wyliczenia występuje błąd redakcyjny. Wskazane w nim wyrazy „w zakresie, o których mowa” należy zastąpić wyrazami „w zakresie, o którym mowa”.

Propozycja poprawki:

w art. 15 w pkt 16 w lit. c, w ust. 4 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „w zakresie, o których mowa” zastępuje się wyrazami „w zakresie, o którym mowa”.

10. W proponowanym w art. 15 pkt 17 ustawy przepisie art. 31 ust. 3 ustawy o nawozach i nawożeniu należy używać skrótu użytego w art. 3 ust. 4a zmienianej ustawy dla określenia „wojewódzki inspektor ochrony roślin i nasiennictwa”, zastępując w nim

wyraz „inspektor” wyrazami „wojewódzki inspektor”, tak jak ma to miejsce w przypadku ust. 1 w ww. art. 31.

Propozycja poprawki:

w art. 15 w pkt 17, w art. 31 w ust. 3 po wyrazie „wydaje” dodaje się wyraz „wojewódzki”.

11. W proponowanym w art. 15 pkt 22 lit. a ustawy przepisie art. 37a ust. 1a ustawy o nawozach i nawożeniu w części wspólnej po wyrazie „2000” należy skreślić wyraz „zł”, ponieważ przyjęte w analizowanym przepisie rozwiązanie jest niejednolite z pozostałymi (obowiązującymi) przepisami zmienianej ustawy (art. 37a ust. 1 i 2, art. 37b ust. 2–6) określającymi wysokość kar pieniężnych. **Analogiczna uwaga dotyczy części wspólnej w ust. 3 ww. art. 37a.**

Propozycja poprawki:

w art. 15 w pkt 22:

- a) w lit. a, w ust. 1a w części wspólnej,
- b) w lit. c, w ust. 3 w części wspólnej
– po wyrazie „2000” skreśla się wyraz „zł”.

12. W art. 17 w pkt 3 ustawy należy doprecyzować polecenie nowelizacyjne analogicznie do rozwiązania przyjętego w **art. 14 pkt 2 lit. a procedowanej ustawy**. Należy zaznaczyć, że w ww. pkt 4 występują dwie kropki, jedna po wyrazach „art”, druga kończąca ten punkt.

Propozycja poprawki:

w art. 17 w pkt 3 w poleceniu nowelizacyjnym po wyrazach „w pkt 4” dodaje się wyrazy „na końcu”.

13. W art. 19 ust. 4 ustawy należy podać właściwą, określoną w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nazwę planu miejscowego, tj. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – tak, jak w ust. 3 tego artykułu. **Analogiczna uwaga dotyczy odpowiednio art. 19 ust. 5**, odnoszącego się do studium, oraz art. 20 ust. 12 pkt 11, odnoszącego się do **planów zagospodarowania przestrzennego**.

Propozycja poprawki:

w art. 19:

- a) w ust. 4 wyrazy „planu miejscowego” zastępuje się wyrazami „miejscowego planu

zagospodarowania przestrzennego”,

b) w ust. 5 po wyrazie „studium” dodaje się wyrazy „uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy”;

w art. 20 w ust. 12 w pkt 11 wyrazy „planami zagospodarowania przestrzennego” zastępuje się wyrazami „miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego”.

14. Przepis art. 20 ust. 5 ustawy stanowi, że jeżeli uchwała o ustaleniu lokalizacji nie może być podjęta w terminie przewodniczący rady gminy **„jest obowiązany w tym terminie powiadomić inwestora**, podając powody opóźnienia oraz wskazując nowy termin podjęcia tej uchwały”. Z brzmienia analizowanego przepisu nie wynika więc, o czym przewodniczący rady gminy ma powiadomić inwestora. Jeżeli o braku możliwości wydania uchwały w tym terminie, to rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 20 w ust. 5 po wyrazie „powiadomić” dodaje się wyrazy „o tym”.

15. W art. 20 w ust. 6 w pkt 3 ustawy we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „– w przypadku gdy przedmiotem działalności w tej biogazowni jest” należy zastąpić wyrazami „przedmiotem działalności jest”. Obecnie przepis ten jest wewnętrznie niekompatybilny, stanowiąc, że: „Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

(...)

3) dla biogazowni rolniczej, **której** – w przypadku gdy **przedmiotem działalności** w tej biogazowni **jest wytwarzanie:**

a) energii elektrycznej – **określenie** maksymalnej łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej (...).”.

Propozycja poprawki:

w art. 20 w ust. 6 w pkt 3 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „której – w przypadku gdy przedmiotem działalności w tej biogazowni jest” zastępuje się wyrazami „której przedmiotem działalności jest”.

16. Przepis art. 20 w ust. 7 w pkt 2 ustawy powinien zamiast do podmiotu uprawnionego składającego wniosek odnosić się do inwestora składającego wniosek, konsekwentnie i jednolicie z pozostałymi przepisami tego artykułu, które uwzględniają, że w art. 19

ust. 1 procedowanej ustawy użyto skrótu, zgodnie z którym „inwestor” jest podmiotem uprawnionym, o którym mowa w art. 3 ust. 1.

Propozycja poprawki:

w art. 20 w ust. 7 w pkt 2 wyrazy „podmiotu uprawnionego, który składa ten wniosek,” zastępuje się wyrazem „inwestora,”.

17. Przepis art. 20 ust. 13 ustawy stanowi, że **organy**, o których mowa w ust. 12 tego artykułu, przekazują opinię w terminie 21 dni od dnia otrzymania powiadomienia. Należy więc zaznaczyć, że analizowany przepis nie obejmuje swoim zakresem regulacji wszystkich podmiotów określonych w ust. 12, jako właściwych do zaopiniowania wniosku o ustalenie lokalizacji biogazowni rolniczej, w szczególności **operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego, o którym mowa w art. 20 ust. 12 pkt 18**, który organem nie jest. W związku z tym jeżeli analizowany przepis ma dotyczyć również i tego operatora, to rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 20 w ust. 13 w zadaniu pierwszym wyraz „Organy” zastępuje się wyrazem „Podmioty”.

18. W art. 21 ust. 1 ustawy brzmienie przepisów pkt 3 i 4 jest niekompatybilne z brzmieniem dotyczącego ich wprowadzenia do wyliczenia. Z brzmienia tych przepisów wynika odpowiednio, że uchwała o ustaleniu lokalizacji, o której mowa w art. 19 ust. 4, **określa określenie** maksymalnej łącznej mocy i wydajności (ust. 1 pkt 3) oraz, że **określa określenie** substratów (ust. 1 pkt 4). W związku z tym rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 21 w ust. 1:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) odpowiednio do przedmiotu działalności biogazowni rolniczej w zakresie wytwarzania maksymalną:

- a) łączną moc zainstalowaną elektryczną,
- b) łączną moc cieplną,
- c) roczną wydajność produkcji biogazu rolniczego,

- d) roczną wydajność produkcji biometanu z biogazu rolniczego;”,
- b) w pkt 4 wyrazy „określenie substratów” zastępuje się wyrazem „substraty”.
19. Proponuje się, aby przepis art. 21 ust. 2 ustawy stanowił, że uchwała o ustaleniu lokalizacji biogazowni rolniczej **nie jest publikowana, lecz ogłaszana** w wojewódzkim dzienniku urzędowym. Należy zaznaczyć, że zgodnie z ustawą z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, akty prawne i inne dokumenty są w dziennikach urzędowych, w tym w wojewódzkim dzienniku urzędowym (art. 13 tej ustawy), **ogłaszane. Analogiczna uwaga dotyczy art. 21 ust. 3.**

Propozycja poprawki:

w art. 21:

- a) w ust. 2 wyraz „publikacji” zastępuje się wyrazem „ogłoszeniu”,
- b) w ust. 3 w zdaniu pierwszym wyraz „opublikowania” zastępuje się wyrazem „ogłoszenia”.
20. Przepis przejściowy art. 26 ustawy stanowiący, że do postępowań o wydanie decyzji o warunkach zabudowy wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy **nie stosuje się przepisów niniejszej ustawy**, a przepisy ustawy zmienianej w art. 13 **stosuje się w brzmieniu dotychczasowym** – został zredagowany niezgodnie z wzorcem określonym dla przepisów przejściowych w § 31 Zasadach techniki prawodawczej oraz praktyką legislacyjną. Z analizowanego przepisu wynika, że intencją projektodawcy jest, aby do spraw wszczętych a niezakończonych przed dniem wejścia w życie procedowanej ustawy stosować wyłącznie przepisy dotychczasowe. Jeżeli do postępowań tych ma się nie stosować przepisów procedowanej ustawy, to (przy braku rozstrzygnięć o stosowaniu do nich regulacji innych od przepisów nowych i przepisów dotychczasowych) *a contrario* stosuje się do nich przepisy dotychczasowe. W związku z tym rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. Do postępowań o wydanie decyzji o warunkach zabudowy wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.”.

Sławomir Szczepański
Główny legislator